

punkt 10 år, og at en sådan frist bl.a. også følger af EU's produktansvarsregler, jf. art. 11 i produktansvarsdirektivet (direktiv 85/374/EØF).

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VI, afsnit 2.3.5.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 3, stk. 3, nr. 3, og bemærkningerne hertil.

3.2.1.5. Beregningen af forældelsesfristerne

Udvalget finder, at der ved *forældelsesfristens beregning* ligesom efter gældende ret bør regnes med hele dage, og at begyndelsesdagen ikke bør medregnes.

Efter udvalgets opfattelse bør der endvidere ske en videreførelse af gældende ret i relation til tilfælde, hvor en årsfrist begynder 29. februar i et skudår, og hvor en månedsfrist begynder på en mandagsdag, der ikke findes i fristens udløbsmåned.

For så vidt angår tilfælde, hvor forældelsesfristen udløber på en helligdag mv., er det udvalgets opfattelse, at fristen bør udskydes til førstkommande hverdag. Udvalget foreslår, at der indføres en udtrykkelig lovregel herom.

Efter udvalgets opfattelse vil det være hensigtsmæssigt også at medtage udtrykkelige bestemmelser om de øvrige nævnte spørgsmål vedrørende fristens beregning.

Udvalget foreslår på den baggrund, at der indføres en bestemmelse om, at man ved beregningen af frister efter loven skal medregne den mandagsdag, der svarer til den dag, hvorfra fristen regnes, og at fristen i mangel af tilsvarende dag udløber på den sidste dag i måneden. Endvidere foreslår udvalget en »helligdagsregel«, der udformes på samme måde som bl.a. forbrugeraftalelovens § 18, stk. 7, dvs. således at weekender, helligdage, grundlovsdag, juleaftensdag og nytårsaftensdag ikke medregnes i fristen.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VI, afsnit 5.4.5.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 27 og bemærkningerne hertil.

3.2.2. Undtagelser til hovedreglen om fristernes længde og begyndelsestidspunkt

Der foreslås indført regler om særlige forældelsesfrister og tillægsfrister for en række typer af fordringer.

3.2.2.1. Personskadekrav

Ved erstatningskrav som følge af *personskade* må hensynet til skadelidte efter udvalgets opfattelse veje særlig tungt, og en absolut forældelsesfrist på 10 år fra handlingstidspunktet vil her være for kort.

Et flertal i udvalget (ti medlemmer) finder efter en samlet vurdering, at den bedste løsning for så vidt angår krav i anledning af personskade vil være at fastsætte en absolut frist på 30 år regnet fra den skadevoldendes handlings ophør uden mulighed for suspension.

Det er flertallets opfattelse, at der med en sådan regel, hvorefter der bliver tale om en meget lang frist, som til gengæld ikke i noget tilfælde vil kunne suspenderes, skabes klarhed og forudsigelighed på en måde, der samtidig i langt de fleste tilfælde vil tilgode hensynet til skadelidte på tilstrækkelig måde. Erfaringerne viser, at det kun meget sjældent forekommer, at et erstatningskrav rejses efter mere end 30 års forløb.

Reglen om en absolut frist på 30 år for krav i anledning af personskade bør også omfatte krav på forsørgertabserstatning og godtgørelse til efterladte samt krav på tort- eller mén godtgørelse, hvis kravet opstår i forbindelse med en personskade.

En absolut frist på 30 år for krav i anledning af personskade bør efter flertallets opfattelse gælde ved personskade både i og uden for kontraktforhold.

Et mindretal (ét medlem) finder, at der ikke bør gælde nogen absolut frist ved krav på erstatning i eller uden for kontrakt i anledning af personskade, da en absolut frist, der løber fra den skadevoldende handlings ophør, indebærer, at erstatningskravet kan være forældet, inden det overhovedet er opstået. Det vil efter mindretallets opfattelse være urimeligt, når det drejer sig om personskader, som kan være mere end både 20 og 30 år om at udvikle sig.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VI, afsnit 2.4.6.

Justitsministeriet er enig med udvalget i, at der bør gælde en særlig lang forældelsesfrist for personskadekrav, fordi personskader i en række tilfælde først viser sig mange år efter den skadevoldende handling. Det er væsentligt at udforme reglerne således, at det som alt-overvejende hovedregel sikres, at berettigede erstatningskrav ikke forældes, før de er opstået, men Justitsministeriet er enig med udvalgets flertal i, at der af hensyn til skyldneren bør være et tidspunkt, hvor krav som følge af en skadevoldende handling anses for endeligt forældet.

Lovforslaget er på den baggrund udformet i overensstemmelse med flertallets forslag.